

Ik ben John Blogg, 76 jaar, kind van Joodse onderduik vader, kleinkind van Joodse weggevoerde grootouders en ook kleinkind van niet Joodse Yad Vashem onderscheiden grootouders.

Vader sterk getraumatiseerd en grootouders overleefden ter nauwernood Theresienstadt concentratiekamp. Onderduikgevers in Amsterdam oost waren mijn niet Joodse grootouders waar mijn moeder dochter van was

- Vader nogal getraumatiseerd uit de onderduik gekomen met een schuldcomplex over zijn onmacht dat hij zijn ouders niet heeft kunnen beschermen...

Behandeld door Prof Bastiaans in de 50er jaren waaruit hij niet echt beter is gekomen.

Een lieve maar “ onberekenbare “ vader waarbij mijn zuster en ik ons altijd onrustig voelden..moeder op latere leeftijd wel nog joods geworden maar ik mocht zeker geen barmitswa doen (mijn kinderen halen ze niet weg)

Nooit echt veel of met enige diepgang over de oorlog met ons gesproken ben ik later zelf gaan spitten n a v mijn aanhoudende emotionele episodes.

Na overlijden van mijn ouders (vader redelijke jong gestorven) begon mijn zoektocht naar hun wedervaren.... Zoeken naar wie toch de NSB verwalter van mijn vaders onderneming was die mijn vader zulke misselijkmakende dreigbrieven stuurde in het begin van de oorlog.

Proberen te begrijpen waarom mijn niet Joodse grootouders zo moedig waren geweest en anderen niet.

Het bezoek aan Westerbork op een koude herfst dag en de ontdekking van mijn grootouders namen boven aan in het “ boek van de treinen” in de net omgeslagen bladzijde van een van de twee treinen naar Theresienstadt.

Begrijpen hoe het toch kon dat die 36 andere Bloggs vermoord werden en niemand in de familie hun naam kon of wilde noemen.

En uiteindelijk bij een bezoek met vrienden aan het Verzets museum een heftige ontlading met tranen en woede..en veel verdriet ,na het zien van de deur met bellen en Joodse namen...

Mijn langzame erkenning van wat er was gebeurd en aanvaarding van het geschiedde leed en niet alleen van ons als slachtoffer maar ook van die kinderen en kleinkinderen van daders.. Met name uitermate aangrijpend was mijnervaring als vrijwilliger in het NHM met een familie welke na bezoek aan het museum uiterst ontgaan en emotioneel mij vertelden dat zij kinderen enkleinkinderen waren van” foute ouders en grootouders” en zij dus nu uiteindelijk ook , na het lange zwijgen in hun familie, hun deurbel moment hadden gekregen , door het ervaren van wat de oorlog had aangericht en waar hun ouders aan mee hadden gewerkt.

Slachtoffers ook van dezelfde oorlog als waar ik slachtoffer van was..

Dialogoog en wederzijdse erkenning van ons allen is nodig .Vergeten niet maar leren wel.

Graag besluit ik mijn verhaal met die ene les van mijn vader :

Foute en goede keuzes zijn duidelijk maar weggijken is ook een keuze..

Dit gold toen en zeker ook nu!